

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια έξ του προηγούμενου).

Πρώτος συνέθεσε ό "Ανδρέας" έ' έτρεξε κοντά στην άγαπημένη του. Γονάτισε κάτω και, άδιαφορώντας για την παρουσία του Λαμπίρη, πήρε τά χέρια της στα δικιά του κι' άρχισε να της μιλάει με φωνή γεμάτη πόνο, γεμάτη άπόγονοις :

— Ρόζα, άγαπημένη μου, μικρούλα μου, φρογγή μου Ρόζα, τί κακό σουάκα, άγάτη μου!... Μίλησε μου, Ρόζα... Δέν είναι δυνατόν να σκοτώθηκες!... Θα ήταν φοριζό αυτό, Ρόζα... Ρόζα, δέν μ' άκουζ, μικρούλα μου;... :

Τά μάτια του είχαν βροζώσει, ήταν πειά ξυάλιοι. Καταλάβαινε καλά τί είχε συμβή. Η Ρόζα άκουσε τη λογομαχία του με τόν πατέρα της, άκουσε την άπειλή του Λαμπίρη, ό οποίος φοβόριζε τό Γαλάζη κι' ήταν έτοιμος να τόν πυροβολήση, κι' έτρεξε να προλάβη τό κακό. Μά δέν πρόλαβε να πηχτεί άνάμεσά τους. Ο Λαμπίρης πυροβόλησε τόν ξωγράφο, πάνω στη λίσσα του, κι' ή σφαιρία βούριζε τήν κόρη του κατά-στρην.

Άλλα άφρονά έτρεχε άτ' τήν πληγή της άμοιρης νέας κι' έβαζε πορφόρο τό φουμά της.

Πάνω στην αλλοφρονήν του ό "Ανδρέας" θέλησε να σταματήσει τό αίμα αυτό με τά ίδια του τά χέρια. Δέν μπορούσε να τό βιλέει να τρέχη. Τό αίμα αυτό ήταν ή ζωή της... Έβαλε τότε μαλακά στό μένος της πληγής τήν παλάμη του. Μά δέν έκαμει τίποτε. Τά χέρια του μόνο βάρησαν κόκανα, κι' αυτό τόν αναίσταστος περισσότερο... Δέν ήξερε τί έκανε... Δέν ήξερε τί έλεγε και πού βρισκόταν... Άσφονος ιδρωτάς έτρεχε άπό τό μέτωπό του...

Γιά μιá στιγμή αντίκρισε κάτω στό πάτωμα τό πιστόλι του Λαμπίρη και σιέτήθηκε, μέσα στην παρατάλη του, να τό άρπάξη, να σκοτώη τόν αίτιο όλου αυτού τό κακού κι' ύστερα ν' αυτοκατονή. Μά συγκρατήθηκε. Τόν συγκρατούσε ή σκέψη ότι ίσως ή Ρόζα δέν ήταν νεκρή, δέν ήταν θανάσιμα γυμνημένη. Στην περίπτωση αυτή δέν έπρεπε να πεθάνη. Έπρεπε να ζήση γι' αυτή, γι' αυτή και μόνη...

Τήν ίδια στιγμή πλησίασε και γονάτισε πλάι του κι' ό Λαμπίρης. Τό ξαφνικό πού συνέβη, τό έγκλημα πού είχε διαπράξει με τά ίδια του τά χέρια, τόν είχε συντρίψει. Έγχαζε με μιás όλη του τη θέλησι, όλη του τήν έπιβολή. Ο τρομερός θύμος τον ξεθιάνανε. Η σπέρνενα καρδιά του μαλακώσε... Έλεγε σκοτούσε τό παιδί του!... Ήταν ένας κοινός φονιάς, ένας κολοβούρος, πού θα τόν άποστρεφώταν ή κοινωνία, πού θα τόν αναδιωκίζαζαν οι δικαί του, πού θα τόν αντίκριζαζαν όλοι μ' ανατριχίλα και φρίκη!...

Ο "Ανδρέας" βλέποντάς τον γονατιστόν στο πλάι του, έννοιωσε τη συγκίνησή του να μεγαλώνει. "Όλη ή άποστογή του για τόν άνθρωπο αυτόν, τόν σκληρό και βίαιο, χάρησε άποτούμος... Κ' ένώ έτοιμαζόταν να τού μιλήρη άγρια, σκληρά, όργισμένα, να τόν κατηγορήρη, να τόν καταράση, δέν έβγαλε μιá λέξη από τό στόμα του.

Τί γάλλε στον άτυχο αυτόν πατέρα πού τόν τίφρλισε ή όργη και θυσίασε έτσι άσπλαγχα τό παιδί του;

Ο Λαμπίρης έπιασε τό χέρι της Ρόζας, κι' όταν είδε πώς ήταν παγωμένο, έγχαζε έντελώς τό θύραος του. Γάρισε στον "Ανδρέα και τού είπε με αλλαγμένη φωνή, τραυρίζοντας, πικρόμενος :

— Δέν είναι νεκρή!... Δέν είναι δυνατόν ναίνα νεκρή!... Δέν πέθανε... Δέν εν' έτσι!... Ζή!... Θα τήν ούσωμε... Θα γλυτώση... Πέστε μου και σεις πώς δέν πέθανε, τό παιδί μου... Ένε μου!... Θεέ μου, τί έκαμα!... Τρέξετε για ένα γιατρό, σάς παρακαλώ, σάς έκτελώ!... Τρέξετε γιατρό, μά γρήγορα... Πρέπει να τήν ούσωμε... θά τήν ούσωμε...

Ο Γαλάζης έννοιωσε τήν καρδιά του να γίνε-

ται κομμάτια... Τί τραγωδία, μέσα σε λίγες στιγμές!... Τί σφιφορά!...

Έσκαψε όστόσο κι' άκούμησε τ' αυτά του στο στήθος της Ρόζας... Ναι, ή καρδιά της γυπώσε... Δέν είχε πεθάνει!... Αυτό τούδοσε κάτωσι έλιπίδα, τού ξαλάφρωσε τήν καρδιά. Γύοισε στον πατέρα της Ρόζας και τούβτε :

— Η καρδιά της χτυπάει!... Ζή!... :

Ο Λαμπίρης θέλησε να πηγάει, μιά δέν μπόρεσε. Σήκωσε μόνο τά μάτια του στον ουρανό, ευχαριστώντάς τόν Θεό πού τόν λυτήθηκε, πού τούδινα κάτωσι έλιπίδα...

Μολαταύτα δέν έπρεπε να γάνουν καιρό. Έπρεπε να μεταφέρουν τή Ρόζα στο κρεβάτι τού ξωγράφου και να τρέξουν να ειδοποιήσουν ένα γιατρό.

Τή στιγμή αυτή είδαν να στέκη πλάι τους, σαν ναίνε μαριαμούση, ή φίλη της Ρόζας, ή Αύγη.

Ο "Ανδρέας" τήν είχε λιμομνήσει έντελώς μέσα στην παρατάλη του. Ο Λαμπίρης δέν ήξερε πώς βρισκόταν εκεί...

Η δύστηνη νέα είχε γίνει βαθούς μάρτυρας όλων των δραματικών σκηνών πού συνέβησαν από άταλέ τού ξωγράφου. Μόλις είδε τη Ρόζα να πέφτει γυμνή στην στο πάτωμα, μόλις άντίκρισε τά άματια, τίγασε έντελώς, της κόρη της φίλης, άπομνη στην θέσι της, μιά μπουώντας να μετακινηθη, παγωμένη, κατατρομαγμένη...

— Δεσποινή!... ετραυλίσει ό Λαμπίρης, Δεσποινή!... Είπασις εδώ!... Τά είδατε όλα!... Θεέ μου, βοηθήστε μας, κάμτε ό τι μπορείτε... Άγαποιήσατε τόσο τη Ρόζα!... :

— Γιά όνομα τού Θεού!... Άς μι' γάνουμε καιρό, φώναξε ό "Ανδρέας. Λώστε μου ένα σεντόνι, δεσποινή!...

Η Αύγη έτρεξε, άραξε ένα σεντόνι άτ' τό κρεβάτι και τούδοσε στον "Ανδρέα.

Ο Γαλάζης τούσιζε γρήγορα-γρήγορα σε λωρίδες κι' έδεσε, όπως μπορούσε καλύτερα, τό τραχηλό της Ρόζας, μόνο και μόνο για να μην τής φύγη τού αίμα ενώ θα τήν μεταφέρουν στο κρεβάτι του. Τήν σήκωσαν έπειτα άναλά κι' οι τρεις και τήν έλάτωσαν στο κρεβάτι τού ξωγράφου.

Η άτυχη νέα φωνάζον σαν άψυχο πτόμα. Ο πατέρας της κάθισε πλάι στο κρεβάτι της, με τό κεφάλι σκυμμένο, μιν έξουττας τί να κάμη, τρελλά άτ' τήν άπελασία του. Μόνο ό "Ανδρέας" είχε ξαναβρή τήν ένεργησή του. Καταλάβαινε ότι τό πίν κρεμώταν από τη γοργή ένέργεια και φροντίδα για τήν άγαπημένη του. Έπρεπε να φωνάξουν γρήγορα ένα γιατρό.

Ο Λαμπίρης τόν κίταξε στα μάτια, περιμένοντας άτ' αυτόν τά πάντα. Δέν ήταν σε θέσι ούτε να σκεφθ.

— Θα τρέξω να φέρω γιατρό, τού είπε ό Γαλάζης. Μή γυμντε καθέλιδο από κοντά της. Μή τήν μετακινήσετε, προς Θεού! Προσεύξε μιπουσ λυθησι ό πρόχρητος επίδεισμοι κι' ερθη νέα άμοιρασιά!... Θα γρηίσω άμέσως... :

— Ναι, ναι, τρέξε όσο γρήγορα μπορείς, τόν παρακάλεσε ό Λαμπίρης.

Ο "Ανδρέας" δέν περίμενε να τού τό πίν αυτό. Έεργη τρέχοντας, ξεκατέλιττος κι' άναμαλλισμένος, όπως ήταν με τά χέρια του βαμμένα στο αίμα της άγαπημένης του... :

Όταν ό Λαμπίρης έμνησε μονάχος του στην κάμψη τού Γαλάζη, πήρε τό φορημένο χέρι της κόρης του άνάμεσα στα δικιά του, έσκυψε τό κεφάλι του κι' άρχισε να οσέπτετα.

Η σφιφορά ήταν μεγάλη. Τό σάνδαλο πούθεθε ν' άποφύγη, μεγάλωμα τώρα, ή κοινωνική καταραγωγή ήθεπτε πάνω του λυσασιμένη, άμειλιτη!...

Έπρεπε λοιπόν να μείνη τό πράγμα καιρό. Να μ' μαθετνή τίποτα. Να κρύφουν τό έγκλημα. Εκτός αν ή Ρόζα πέθανε. Τέτε ήταν χαμένος, χαμένος... Θα πήγανε φυλάκη, ή οικογένεια τού θα άμαζαζότανε!...

"Α, αυτόν τόν Γαλάζη!... Άν μπουρίσει να τόν πνιξη σε μιás κοιταλάσι νερό, άν μπουρίσει να τόν σχιξη με τά δόντια... :

Μά δέν ήταν περίπτωση για τέτοιες ιστορίες. Έπρεπε να κούνη τό άδοχήματι του, τό μπουσ του, τήν όργη του. Να προσποιηθη!...

"Ας έσώξωτ ή Ρόζα πρώτα, και τότε θά εκανώνισε τούς λογασιμισούς του μαζύ με τό νεό απότ.

Θά τόν αναγκάσε να φύγη, να πnh στην άκρη τού κόσμου για να γλυτώση άτ' τά νύμια του. Οχι γίνωτανε τίγεις και θα τόν εσχίσε!...

Έσαφρα γύοις στην Αύγη π'ύστατε πλάι στο κρεβάτι δειλή και φροβυζμένη και της είπε :

— Πώς ήσθατε εδώ, δεσποινή; Γιατί να όσθητε; Γιατί δέν τήν συγκρατούσατε τή Ρόζα; Αύτη δέν ήταν σε θέσι να σκεφθη. Σεις όμοσ!...

Η Αύγη τού άπάντησε, χωρίς να σηκώση τό κεφάλι της :

— Έκαμα ότι μπουρούσα, κ. Λαμπίρη. Μά δέν ήθελε να μ' άκούση. Σηκώθησε να φύγη μόνη της. Θέλατε να τήν άφήσω, χωρίς τήν συντροφιά μου, στην κατάστασι πού βρισκότανε; Ήταν έξάλλη, τρελλή σχεδόν. Και γι' αυτό φταιτε σεις, μονάχα σεις... (Άκολουθούετ)

«Απ'μείνε στη θέσι της παγομύνη, κατατρομαγμένη!...»

ΠΡΟΣΕΧΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
 «Ο περιπαθέστατος, ό φλογερός
 και παράφορος έρωτας τού ζω-
 γράφου
 ΒΑΝ ΝΤΥΚ
 ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ ΒΡΗΝΙΟΛΗ